

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 52. S. Romualdus apud Imperatorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X. *feminam aspicio, iterum a Dæmone cru-*
A. C. 998. *cior.* Hoc responso multo magis accen-
 sa desiderio Sanctum videndi Princeps
 rogare non cessavit, donec ei licentiam
 veniendi dedit, ea lege, ne eam alia mu-
 lier vel ancilla comitaretur. Ubi in con-
 spectu fuit, Sanctus Vir de vitæ puritate,
 de merito eleemosinæ, de timore Dei
 differuit, & magno solatio refectam di-
 misit. Cum Sæculi principibus colloqui
 S. Nilo intolerabile videbatur, idque so-
 licite cavebat, tanquam fomitem super-
 biæ. Nullum ei, neque per literas, cum
 viris potentibus commercium fuit, nisi
 cum in rebus adversis consilio & auxilio
 indigerent.

§. LII.

S. Romualdus apud Imperatorem.

Chro. Saxo. **O**tto Imperator Festum Resurrectionis
ann. 998. vit. Domini, quod hoc anno nongente-
S. Rom. n. simo nonagesimo octavo in decimam se-
 35. ptimam Aprilis incidebat, Romæ cele-
 bravit, & octava die exacta arietes &
 scalas admoveri jussit arci, in quam Cre-
 scentius confugerat, nempe castro S. An-
 geli, quod insuperabile credebatur. Ve-
 ritus ergo, ne vi aperta destinata perface-
 re non posset, opera usus est cujusdam
 Germani, nomine Thammi, usque adeo
 sibi cari, ut non modo eum mensæ adhi-
 beret,

beret, sed etiam ex eadem patina cibum ^{Sæculum X.}
 fumere vellet, & vestibus Regiis deco- ^{A. C. 998.}
 raret. Is itaque iubente Imperatore,
 Papa conscio, Crescentio, addito jura-
 mento, fidem dedit, incolumem fore.
 Sed e munimentis egressum Imperator
 capite truncari, corpusque e turri de-
 ctum pedibus suspendi iussit. Nihilomi-
 nus Otto occisi viduam Concubinam ac-
 cepit. (*)

A a a 3 Tibur-

(*) Imo perniciem suam. Nam Scriptores
 plurimi ferunt Ottonem III. veneno ab hac Fu-
 ria propinato occubuisse. Nihilominus Palatius
 dicit: *Ditmarus tamen, qui his diebus vixit, &*
ferme Diarios composuit, nil prorsus de com-
mixtione Othonis cum vidua Crescentii; nec
veneno dicit defunctum. Sed potius mœrore,
cum in eum Subditos suos moliri prænovit. &c.
 Nec adeo obstupescendi locus est, si sæpius con-
 tra prudentiæ leges peccavit Otto, & Dominus,
 & juvenis, vix vicenario major. Porro præter
 Cardinalem Baronium Palatius in Aquil. Sa-
 xon. insolens factum memorat in hæc verba:
Maria Augusta (si fides Krantzio, Sifrido &
Sigonio) Comitem Mutinensem in amorem pel-
licere sui conata, postquam libidini suæ relu-
ctari vidit, ira furens se ab illo de stupro ten-
tatam apud Othonem insinulavit; ut eum Im-
perator incautum decollari præciperet.

Con-

Sæculum X. Tiburtini quoque, Mazolino Duce
 A. C. 998. suo interfecto, ab Imperatore defece-
 rant, quos S. Romualdi prudentia Prin-
 cipi reconciliavit, ea quam referam oc-
 casione. Otto, Monasterium Classense
 reformaturus, cum monachis præcepit
 Abbatem bonum, quem vellent, eli-
 gere, illi unanimi consensu Romualdum
 nominarunt. Quia vero, si ad Regiam
 vocaretur Vir Sanctus, imperium detre-
 ctaturus videbatur, Imperator ad eum
 se contulit, in Abbatis lectulo familiari-
 ter cubavit, atque altera die ad Palatium
 addu-

vit. S. Rom.
 n. 31.

*Conventu inde populis ad Roncalias instituto, ut
 viduis & pupillis jus diceret, adfuit & fœmina
 (uxor occisi) caput Comitis secum habens, qua-
 ritque qua morte sit dignus, qui injuste aliquem
 occidisset? Othone respondente, capitis priva-
 tione; ait illa: Tu es ille vir qui maritum
 meum ad suggestionem uxoris tuæ injuste occi-
 di mandasti. Simulque in medium mariti sui
 caput projecit atque mox inspectantibus
 cunctis ferrum ignitum jussu Othonis allatum
 sine ulla offensioneprehendit Otho mulie-
 re collaudata Reginam igne cremari jussit.
 Hæc Palatius addens quod Sigonius Gotfridum
 Viterb. citet. At P. Pagi ad annum 998. affir-
 mat, Ottonem III. nunquam uxorem duxisse, &
 narrationem hanc de adulterio & supplicio Ma-
 riæ Aragonicæ ad fabulas ablegat.*

adductum vehementer rogavit, ut Abbatia Classensis curam in se susciperet. Sæculum X.
A. C. 998.
Primo hoc munus constanter recusanti comminatus est Imperator justæ petitioni repugnantem ab omnibus Episcopis esse excommunicandum, tandemque ad subeundum onus compulit. Tunc vero, cum Romualdus monachos, cunctos Regulæ apices exacte servare, cogeret, nulla in quocunque vel nobilitatis, vel eruditionis habita ratione, tanti rigoris impatientes poenitentia duci cœperunt, quod ipsum elegissent, & in acerbas querelas eruperunt. Unde Vir Sanctus intelligens homines istos converti non posse, quin se ipsum in via perfectionis non progredi, sed regredi, Imperatorem ante mœnia Tiburtinorum agentem adit, atque præsentem etiam Archiepiscopo Ravennate, projecto Baculo pastorali, Dignitati Abbatiali renunciat.

Singulari autem Numinis beneficio missus S. Romualdus videbatur, ut Tiburtinos Cæsaris iræ eriperet. Quippe obsessis persuasit; deditioem facerent, partem murorum destruerent, obsides darent, & percussorem Ducis ejus matri traderent, quam deinde facile perpulit, ut amore Jesu Christi inimico parceret. Præterea Tibure commorans Romualdus

n. 54.

Sæculum X.

A.C. 998.

Thammum illum convertit, cujus astutia deceptus Crescentius perierat. Nam cum ei idonea & vehementi oratione imposturæ & perjurii enormitatem depinxisset, commotus Thammus mundo valedicere statuit, & ab Imperatore Ordinem monasticum amante facultatem facili negotio impetravit.

Ipse Imperator illud crimen S. Romualdo confessus, pœnitentiam hujusmodi subiit; nudis pedibus de Romana Urbe egrediens ad S. Michaelem in Gargano monte perrexit. Per totam vero Quadragesimam sequentem anno 999. in Monasterio Classensi mansit, jejunans & Psalmodiæ prout valebat intentus, cilicio ad carnem indutus, exterius auro & purpura fulgens. Et licet lectus Regio cultu stratus adesset, ipse in storea ad quietem capiendam membra ponebat. Promisit denique S. Romualdo se Imperium relicturum, & Habitum Monasticum suscepturum. At propositum non implevit.

§. LIII.

Imperator S. Nilum invisit.

vit. S. Nili **D**e monte Gargano rediens Imperator ad S. Nili Monasterium divertit. Cui appropinquans & ex colle monachorum
tugu-

p. 155.